

IDŐKAPSZULA

az idő furcsa szépsége abban rejlik
hogy nem tudjuk mennyi telt el már
illetve mennyiből ijesztő szépsége
abban is rejlik egy nap senki sem
fogja tudni hogy éltünk hogyan éltünk
és hogy életünk milyen lenne ezen
ismeretlen mélység visszhangja nélkül
hogy nem is az idő múlik hanem te
vagy én és amint átlépjük ezen gondolat
határát ott találjuk magunkat valami
végtelennek a szélén ultima thulén

az idő furcsa szépsége rejlik abban a
tudományos megállapításban amely
egy távoli kis égitest adatainak elemzésén
alapszik hogy a Naprendszer bolygóinak
kialakulását nem ütközések idézték elő
az adatok a Naprendszer legkülső ún.
Kuiper-övének égitestéről az Arrokothról
származnak a Naptól több mint hatmilliárd
kilométerre és annak az emlékét őrzi amikor
a világunk 4,6 milliárd évvel ezelőtt kialakult

az idő furcsa szépsége hogy a böngésző
arra figyelmeztet az erről szóló tudományos
cikk amit 2020 februárjában elmentettem
288 napja frissült utoljára a benne szereplő
információk a megjelenés idején pontosak
voltak ugyan de mára már elavultak holott
nem tudjuk hogy az adatokat amit az amerikai
űrkutatói hivatal űrszondája a New Horizons
gyűjtött amikor elrepült az Arrokoth mellett

mikor dolgozták fel azok eredménye mennyi
idő után jelent meg a Science tudományos lapban
mikor mutatták be az American Association
for the Advancement of Science éves konferenciáján
és mikor keltette fel a magyar hírportál tudományos
rovatának szerkesztője figyelmét mennyi időbe telt
amíg lefordították illetve feltöltötték a honlapra

az idő furcsa szépsége hogy nem tudjuk
mennyi telt el már illetve mennyiből és hogy
a publikáció frissítése óta még mi derülhetett ki
a Naprendszer bolygóinak kialakulásáról
vagy hogy a kutatócsoport amely nem talált
összeütközések nyomaira és megállapította hogy a
Naprendszerünk az objektumok békés összetorlódása
révén alakult ki nem tudjuk hogy vajon a tudósok
átlépték-e a gondolat azon határát hogy egy nap
senki sem fogja tudni hogy éltek vagy hogyan éltek
és hogy nem is az idő múlik el hanem ők de már
várja őket a végtelen hogy adatait elemezzék

HÁTTAL ÁLLUNK

itt, e földön semmi nem az enyém
de talán még a házban sem, ahol lakom már évek óta
semmi nem az enyém, és mégis
játszi könnyedséggel tudnám elkobozni az „ágyunkat”,
a paplant, amelybe éppen beleszorítom a fejem.
eközben te a mosdóban, és semmit sem vennél észre.
gyakorolod az életnek háttal állást.
talán csak később, amikor kijönnél, tűnne fel hiánya,
azt is hihetnéd, csak bevettem az „ágyat”,
hogy behurcoltam a helyére a két összehajtogatható matracot
a fiúk szobájába, az emeletes ágy mellé.
jóval később feltűnne tán,

hogy nem ég a kislámpa a sarokban,
nem vet árnyékot a fejem a laptopra,
hogy a sötét képernyő beszipantott,
és költészetemet, mely egy garast sem ér,
ha nem csalogatja ki valamelyikünkől ismét a véletlent,
amit az élet lehetetlenné tett,
amit egy cseh költő úgy határozott meg,
hogy márpedig ez a szerelem.

A SZEREPLŐK

számomra mindig is abban rejlett a versírás nehézsége
hogy ki legyen az alanya
egy határozott személyt kerestem
akibe belekapaszkodhatunk azonosulhatunk
elsőnek mindig apámra esett a választás
aztán rögtön az első önkítárulkozásnál
bevallom erre valók a versek
mindenféle titokzatos történet
cizellált mondatok választékos szavak mögé bújva
akár egy bábjátékos a paravánja mögül
vagy egy gyóntatófülszöveg homályából
mondjuk el írjuk le gondolatainkat
félve őrzött titkainkat sérelmeinket
vagy piszkos kis vágyainkat
szóval egy ilyen jelenetnél
ha éppen arról írnék
amikor az unokabátyám bevezet a férfiéletbe
megmutatja hogyan csinálja
majd ki kell verjem neki
amíg a sárgás kocsonyás nedve előtör
a vékony ujjaimhoz mért vastagra duzzadt farkából
na egy ilyen jelenet vagy ez a szerep
sehogy sem illene ez apámhoz

de a hóvirág utcai garzonlakás második emeleti ablakán
kidobott Mamaia 3-as rádiókészülék viszont
tökéletesen passzol a kezébe aztán száll
szép egyenes ívben a konyhaablak felé
mint kora reggel a napfény amely telibe találja
és úgy hatol át rajta csak most nem be
hanem ki tompa csattanással
rögtön azt követően éles csörömpöléssel
de még szól a repülő készülék
„... kedden este moziba mentünk
a film egy szerelemről...”
aztán az ijedtségtől magához tér
de otthonos ebben a fura szerepben
látom ahogy siet le a lépcsőházban
takarítja össze az üvegszilánkokat és
egy dobozba összegyűjtve hozza fel
a szürke 1965-ben gyártott rádiót

két hétig bütyköl rajta
amíg ismét úgy szól mint újonnan
és együtt énekel vele tölt italt is neki
„és elmesélte az életét
azt is hogy volt egy nagy szerelme...”
ismét az ablak bánja és a gép
másnap az üvegeshez ketten megyünk
biztatón fogom inkább szorítom a kezét
a lépcsőház előtt megállva
követem tekintetét
mint egy kiszabadult madár
száll fel repdes egy nő vállára száll
aki éppen ruhát terít
és napoztatja szép bőrét

aztán rövidesen elköltözünk Fecske utca 12.
a Mamaiát is visszük még működik de keveset szól
aztán egyszer bevásárlás után
az új tömbház előtt állva

ismét fogom apám kezét
biztatón ahogy azt a filmekben is látjuk
ilyenkor biztosan rám közelítene a kamera
amint felnézek rá aztán őrá
az első emeleti erkélyt keresi tekintetével
egy másik ablakból halk zene szól
nem az a dal és érmelyítő ételszag
de mivel nem ez a napos oldal
senki nem tereget ruhát
pláne nem melltartóban
így rágyújt egy cigarettára
na ez kimondottan jól áll apám kezében
és innen válik hitelessé egy történet
mondjuk egy apró gesztustól
amit akárki nem tud mímelni
senki nem tud úgy rágyújtani egy cigarettára
mint az aki világeletében szívta
vagy úgy leírni egy melltartóban teregető nőt
aki mondjuk egy teljesen más történet szereplője
és bár sehol nem írja a melltartója fekete
nem erkélyen hanem egy barna csempés fürdőszobában áll
mobiltelefonnal szelfit készít
és apám csak ezért dobja ki kétszer a rádiót
filmbe illő lazasággal töri be a konyhaablakot
én pedig megköszönöm neki az alakítást
összekacsintunk és elengedem a kezét